

צאר פטר ונפח

צייר בריוחנוב
רוסיה

כשצאר פטר הראשון הגיע פעם לצפון שלנו, סיפרו לו על נפח אחד, בעל סוס שאין שני לו במהירות ובכוח. רצה הצאר לראות את הסוס הזה ואולי לקנותו.

נסע הצאר לכפר שבה חי הנפח, ניגש לנפחיה וביקש לפרזל את סוסו. הנפח הכין פרסה ושם אותה בצד כדי שתתקרה. אבל הצאר לקח אותה ביד, יישר אותה ואמר לנפח "מספרים שאתה נפח טוב והנה עשית פרסה כאילו מחמר."

הנפח לא אמר מילה, עשה פרסות חדשות ופרזל את סוסו של הצאר. הצאר נתן לו רובל כסף תמורת העבודה. הנפח לקח את הרובל ושבר אותו ביד לשניים.

"איך זה, צאר" אמר, הכסף שלך הוא כמו חציר."

מצא חן בעיני הצאר התשובה הנועזת של הנפח,
אך לא נתן להרגיש זאת. הוא אמר, כאילו לא כלום,
"אומרים שיש לך סוס טוב?"
"יש לי סוס כלשהו" ענה הנפח.
"אולי תוביל אותי העירה עם הסוס שלך? אבל שים
לב, אני צריך להגיע לשם תוך שעה." והעיר
מרוחקת הייתה חמישים ווירסט.
הנפח חשב, חשב והסכים.
"אבל" הוסיף הצאר "אם לא אגיע בזמן, אעניש
אתך."
"טוב" אמר הנפח "אוביל אתך. רק תן לי רגע, ואכין
לי שלושה שוטים מברזל."
הכין הנפח שלושה שוטים מברזל, רתם את סוסו
למזחלת והעמיס עליה גושי ברזל גדולים, כל אחד
כחמישה-עשר פוד. השתומם הצאר ושאל "לשם
מה המשא הזה? הרי כך לא נגיע העירה עד
הערב."
"זה כדי שהסוס לא ירוץ מהר מדי" ענה הנפח.
הצאר לא הוסיף דבר ורק הניע בראשו. הם
התיישבו במזחלת, הנפח הניף שוט ברזל אחד.

נסעו.
הסוס הולך בשקט, לאט.
אומר הצאר "נראה, הנפח, שתרצה להנמיך את
גובהך בראש, וכל כך התגאית בסוס שלך."
"האם התגאיתי באמת?" ענה הנפח והכה את
הסוס בשוט ברזל שני.
הסוס נתן משיכה חזקה והתחיל לרוץ. לנוסעים רוח
התחילה לשרוק באוזניים! עברו כמה כפרים והצאר
אומר שוב "זכור מה שהסכמנו. אם לא נגיע תוך
שעה, דמך בראשך!"

אז הכה הנפח את הסוס בשוט השלישי. הסוס התרומם ועף כמו ציפור! המזחלת כמעט ולא נוגעת בשלג.

"עכשיו תבין, צאר" צועק הנפח לאוזנו של הצאר "למה העמסתי גושי ברזל על המזחלת?"
כבר לא ניתן היה להבחין איפה שדות ואיפה יער. הצאר עוד לא ראה נסיעה מהירה כזו. הסוס הביא אותם העירה תוך חצי שעה.
קם הצאר מהמזחלת ושואל "כמה עולה הסוס שלך?"

"אינני מוכר את הסוס" אומר הנפח. והצאר שואל בשנית.

"אינני מוכר את הסוס" חוזר שוב הנפח.
הצאר שואל בפעם שלישית "איך שלא יהיה לסוס שלך מחיר? בקש ממני מה תרצה עבורו. אתן הכל."

והנפח עומד על שלו "הרי אמרתי כבר, אינני מוכר את הסוס."

הצאר התרגז, ירה והרג את הסוס.
מרב צער הלך הנפח והסתובב בעיר. הגיע לפונדק

דרכים ושם פגש לבלר זקן. ראה הבלר את העצב של הנפח ושאל "מי פגע בך?"
"אך, אישי, קשה פגעו בי. רק שלא אזכה לצדק, כי מי שפגע בי זה הצאר בעצמו."
וסיפר לו מה קרה.

אומר לו הבלר "יש דין גם לצאר. אכין לך בקשת משפט כזו, שישפטו לך צדק. וכשהצאר ישאל כמה אתה רוצה עבור הסוס ההרוג, אמור לו את משאלת לבך העיקרית."
והוא כתב לנפח את התביעה.

למחרת קראו את הנפח למשפט. השופטים קבעו שהנפח צודק, ושהצאר חייב לתת לו את מה שהנפח ידרוש.

"אז מה תרצה?" שאל הצאר.

"אמרתי לך כבר, צאר, שאת הסוס אינני מוכר. אבל בגלל זה שהרגת את הסוס שלי, צאר, שחרר אותי ואת כל המשפחה שלי ממסי הממלכה שאתה גובה."

"שיהיה כך!" אמר הצאר.

כנראה מצא חן בעיניו הנפח הנועז.